

P e k e l.

kakor pečevje ob vodi. Skale, ki ograjajo sotesko, dosežajo sicer precejšno višavo, vendar pa tvorijo le podnožje obeh visokih hribov, Boršta in Holma, ki se dvigata ob bregovih Vintgarjevih kot mogočna stražnika.

Soteska se čim dalje bolj širi, in pot nas privede v ogromen kotel, katerega dno je širok zelen tolmun, stene pa so mu visoki, deloma skalnati bregovi. Pečina, ki je na južnem bregu visoko nad melinami, imenuje se „Ranča peč.“¹⁾ Čez to skalo je pred leti padla neka ženska v Vintgar, in niso je mogli najti več mesecev. V takih soteskah, kakor je Vintgar, zgodé se mnogokrat podobne nesreče. V sotesko ob Bohinjski Bistrici je n. pr. padel pastir, ki je pasel nad sotesko ob robu pečevja. Blizu tam, kjer je čuval čredo, stal je na kraju skale, prav nad sotesko, štor. Tu je zazvonilo na Bistrici poldne. Pastir se je odkril, hotel je moliti angelsko češčenje in se je ob tem

¹⁾ Morda prvotno „Vražja peč“?

misлил nasloniti na štor. Hipoma pa se je štor ukrehnil, in nesrečni pastir je padel vznak v prepad. Ljudje pa so leto za letom govorili, da slišijo iz globine glas ubitega pastirja, ki vpije na pomoč in kliče: „Pomagajte, pomagajte!“ Kadar so prihajali otroci šmarnice trgat v bližino bistriške soteske, plazili so se s strahom ob robu pečevja in so trepetaje prisluškovali, kdaj se bo oglasil mrtvec iz prepada. — Podobne nesreče so se že tudi v Vintgarju nekaterikrat dogodile.

Nenavadno podobo ima Vintgar ob hudi zim, ko so skale zalite z ledom, kakor bi bile posrebrene. Kotel pod Rančo pečjo je tedaj podoben mogočni dvorani, katere pod je iz najjasnejšega stekla, stene pa iz težkih srebrnih ploč. Strop tej sobani je modro nebo, na katerem gori po dnevu solnce, in na katerem se po noči izprehaja gosta čreda nemirnih zvezdic. Kakor jedna velika steklena plošča pokriva led tolmun na dnu kotla, z ledom so prevlečene skale, velikanske ledene sveče visé po pečevju in se ponekodi dotikajo tal. Ko se pa proti pomladi solnce povzdigne nad sotesko in razspe svoje žarke po dnu kotla, tedaj zablščé stene, oblite s srebrnim ledom, kakor bi na njih zažarelo drugo solnce. In led se začne urno topiti, ogromne ledene sveče jamejo padati s pečevja in se zveneč razbijajo ob skalah. Včasih pa se utrga snežen plaz visoko v gori nad sotesko, pribuči v globino kakor vihar in spotoma ruje drevje, vali kamenje in izpodkopuje pečine.

Opazovavcu se zdi, kakor bi bili pod Rančo bregovi nalašč široko narazen stopili, da bi

Skala kranjske hranilnice.